

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΥΜΠΟΛΙΤΩΝ & ΦΙΛΩΝ ΝΟ. 15 · ΔΙΑΡΚΕΙΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ≈ 12 ΛΕΠΤΑ

Το Νηπιαγωγείο του Κενταύρου

*Ένα μεγάλο παραμύθι πλεγμένο από μικρά, μικρότερα
παραμύθια — το ένα παραμύθι μέσα στο άλλο, όλα για
μικρούς και μεγάλους.*

Το πιο όμορφο και θαυμαστό νηπιαγωγείο του
κόσμου, στην πλαγιά του Πηλίου — εκεί όπου
γεννιούνται όλες οι ιστορίες της
Παραμυθούπολης.

Του Γιώργου Σκλαβούνου.

ΠΑΡΑΜΥΘΟΥΠΟΛΗ · PARAMYTHOYPOLI.GR

Το Νηπιαγωγείο του Κενταύρου λένε ότι ήταν το πιο όμορφο και θαυμαστό νηπιαγωγείο στον Κόσμο.

Τα παιδάκια που πήγαιναν εκεί δεν ήθελαν να φύγουν. Δεν ήθελαν να γυρίσουν ούτε το μεσημέρι ούτε το απόγευμα στο σπίτι. Παρακαλούσαν τους γονείς τους να μείνουν εκεί, να κοιμηθούν εκεί. Παρακαλούσαν τον δάσκαλό τους να παρακαλέσει τους γονείς τους, να τα αφήσουν να κοιμηθούν στο νηπιαγωγείο.

Οι πιο ξακουστοί βασιλιάδες εκείνου του καιρού ήθελαν να στείλουν σε αυτό το νηπιαγωγείο τα παιδιά τους — και κάποιοι τα κατάφεραν.

Τι, όμως, έκανε το Νηπιαγωγείο του Κενταύρου τόσο αγαπητό στα παιδιά; Τόσο ξακουστό σε όλο τον κόσμο; Τόσο ξακουστό, που μέχρι και σήμερα πολλοί μικροί και μεγάλοι, νηπιαγωγοί και γονείς, δάσκαλοι και μαθητές, να θέλουν να μάθουν για αυτό;

Τι είδους παιδικά δωμάτια είχε αυτό το θαυμαστό νηπιαγωγείο, ώστε οι μικροί μαθητές να θέλουν να κοιμούνται σε αυτά; Τι είδους παιδικά παιχνίδια έπαιζαν εκεί τα παιδιά, ώστε να αγαπάνε το νηπιαγωγείο τους σαν το σπίτι τους;

Ας αρχίσουμε την ιστορία μας λέγοντας λίγα λόγια για τον τόπο όπου ήταν χτισμένο αυτό το τόσο όμορφο νηπιαγωγείο.

Το Νηπιαγωγείο του Κενταύρου δεν ήταν ούτε μέσα στην πόλη ούτε μέσα σε κάποιο μικρό ή μεγάλο χωριό.

Ήταν χτισμένο μακριά από χωριά και πόλεις, πάνω στην πλαγιά ενός βουνού που, ακόμα και σήμερα, όλοι το γνωρίζουν με το ίδιο όνομα που είχε χιλιάδες χρόνια πριν: είναι το Πήλιο. Ένα βουνό που ήταν, και ακόμα είναι, ντυμένο με χιλιόχρονα πελώρια δέντρα, που οι κορφές τους αγγίζουν τον ουρανό και οι ρίζες τους φτάνουν τόσο βαθιά στη γη, που κάποιοι λένε ότι αγγίζουν την καρδιά της και παίρνουν απ' αυτήν τη δύναμή τους.

Ένας ψηλός τοίχος από κορμούς μεγάλων δέντρων χώριζε το νηπιαγωγείο από το υπόλοιπο δάσος.

Για να μπει στο νηπιαγωγείο έπρεπε να περάσεις από μια μαγική τριανταφυλλένια πύλη, που τα τριαντάφυλλά της σκορπούσαν ένα άρωμα που σε διαπερνούσε, σου χάριζε χαρά, σε γέμιζε χαρά, σου έφερνε την επιθυμία να τραγουδήσεις, να χορέψεις.

Ακόμα, τα τριαντάφυλλα αυτής της μαγικής πύλης δεν ήταν σαν όλα τα άλλα τριαντάφυλλα· είχαν και κάτι πολύ ξεχωριστό που τα έκανε μοναδικά.

Είχαν και φωνή πουλιών.

Και τόσο όμορφα κελαηδούσαν, που μάγευαν τα πουλιά του δάσους και έρχονταν και αυτά να τραγουδούν μαζί τους, στο Νηπιαγωγείο του Κενταύρου.

Δεξιά και αριστερά, πριν από την πύλη του νηπιαγωγείου, ήταν οι χώροι που στάθμευαν οι άμαξες και οι στάβλοι όπου έμεναν και ξεκουράζονταν τα άλογα των γονέων των

μαθητών, όταν έρχονταν να φέρουν ή να πάρουν τους μικρούς μαθητές.

Πάνω στην πύλη, σε ένα κοντάρι, κυμάτιζε η σημαία του σχολείου. Η σημαία του σχολείου είχε και στις δυο πλευρές την εικόνα του δασκάλου, του Κενταύρου. Από τη μια πλευρά είχε ζωγραφισμένη την εικόνα του δασκάλου, του Κενταύρου, που κρατούσε ένα τόξο και στόχευε στον ουρανό· από την άλλη πλευρά, την εικόνα του δασκάλου που κρατούσε μια λύρα... το αγαπημένο μουσικό όργανο των αρχαίων Ελλήνων. Κάποιοι λένε ότι το τόξο και η Λύρα ήταν τα αγαπημένα του όπλα, τα αγαπημένα όργανα γυμναστικής, τα αγαπημένα όργανα διδασκαλίας... όπως για άλλους δασκάλους είναι ο διαβήτης· και πάνω απ' όλα, ήταν τα αγαπημένα του σύμβολα... Αν προφτάσουμε, και αν θέλετε, μπορεί να πούμε γιατί αυτός, ο τόσο σοφός και δυνατός δάσκαλος, αγαπούσε τόσο πολύ το τόξο και τη λύρα — τόσο πολύ, που να τα έχει και στη σημαία του σχολείου του.

Οι παιχνιδότοποι του Νηπιαγωγείου

Καμία δημιουργική φαντασία δεν μπορεί να περιγράψει τους παιχνιδότοπους του Νηπιαγωγείου του Κενταύρου.

Κοιτάζοντας τους παιχνιδότοπους, μόλις πέρανες την πύλη κι έμπαινες στην αυλή του Νηπιαγωγείου, νόμιζες ότι βλέπεις δυο μεγάλα μισοφέγγαρα. Ένα στη δεξιά και

ένα στην αριστερή πλευρά της αυλής. Το κάθε ένα μισοφέγγαρο αποτελούνταν από μια σειρά από παιχνιδόσπιτα, «παιχνιδοδεντρόσπιτα».

Τα παιχνιδόσπιτα ήταν καλυμμένα από αναρριχώμενα και αρωματικά φυτά — γιασεμί, αγιόκλημα, πασιφλόρα, γουστέρια — αλλά και καλλωπιστικά αναρριχώμενα, όπως διπλαδένια, παρθενόκισσο και άλλα. Έτσι, δύσκολα μπορούσες να καταλάβεις από τι ήταν φτιαγμένα αυτά τα παιχνιδόσπιτα: αν τα έφτιαξαν μάστορες ή αν είχαν φυτρώσει όπως τα δέντρα του δάσους...

Το σπιτάκι με τα πιθηκάκια

Το πρώτο σπιτάκι που συναντούσες στον παιχνιδότοπο ήταν το σπιτάκι μιας οικογένειας από πιθηκάκια.

Σε αυτό το σπιτάκι κατοικούσαν μικρά, καλογυμνασμένα πιθηκάκια με τους γονείς τους. Αυτά τα πιθηκάκια και οι γονείς τους ήταν οι μικροί ακροβάτες του νηπιαγωγείου, που καλοδέχονταν τους μικρούς μαθητές και τους έλεγαν για τα παιχνίδια που θα έπαιζαν και θα μάθαιναν κοντά τους.

Και τι δεν τους υποσχέθηκαν! Θα τους μάθαιναν να σκαρφαλώνουν στα δέντρα, να τρέχουν πάνω στα κλαδιά, να φτιάχνουν σχοινιά από αναρριχητικά φυτά για να πηδάνε γαντζωμένοι σε αυτά από δέντρο σε δέντρο, να φτιάχνουν μόνοι τους τις αιώρες, τις κούνιες τους, με σχοινιά φτιαγμένα με τα δικά τους χέρια.

Θα τους μάθαιναν να ξεχωρίζουν τα καλά, τα δυναμωτικά, τα χρήσιμα άγρια φρούτα· φρούτα που δυνάμωναν την όραση, ώστε να μπορούν να βλέπουν μακρύτερα, και ακόμα να βλέπουν μέσα στο σκοτάδι· φρούτα που δυνάμωναν την ακοή τους, ώστε να ακούν καλύτερα όχι μόνον το τραγούδι των πουλιών αλλά και άλλα τραγούδια του δάσους. Τους έμαθαν να αναγνωρίζουν, να ξεχωρίζουν τα καλά και χρήσιμα φρούτα από τα κακά και τα επικίνδυνα, τα δηλητηριώδη. Θα τους μάθαιναν να ξεχωρίζουν τα φρούτα από το άρωμά τους, από το χρώμα τους, από τη φλούδα τους. Να μαντεύουν με κλειστά μάτια τι φρούτο αγγίζουν... Έτσι, σε λίγο καιρό, οι μικροί μαθητές θα μπορούσαν να παίζουν με τα πιθηκάκια σαν να είχαν γεννηθεί και σαν να είχαν μεγαλώσει στο δάσος.

Τα σπιτάκια απ' τα πουλιά

Δίπλα στο σπιτάκι από τα πιθηκάκια ήταν 3 όμορφα αιωνόβια δέντρα, όπου κατοικούσαν τα πουλιά του νηπιαγωγείου. Στο πιο γέρικο δέντρο κατοικούσε η δασκάλα των πουλιών, η σοφή Κουκουβάγια. Η Κουκουβάγια φρόντιζε τη βιβλιοθήκη, τη βιντεοθήκη, τη μουσική αρχαιοθήκη, την πινακοθήκη των πουλιών· ήξερε όλα τα μυστικά των πουλιών, όλα τα μυστικά για την υγεία και την ομορφιά τους, για τη μουσική και τα τραγούδια τους. Πόσα όμορφα πράγματα θα μπορούσε να διδάξει η σοφή Κουκουβάγια στους μικρούς μαθητές;

Τα άλλα δυο δεντρόσπιτα ήταν δέντρα γεμάτα φωλιές· το κάθε δέντρο ήταν κάτι σαν μια πολυκατοικία, σαν μικρό χωριό πουλιών.

Το ένα ήταν το χωριό των καλλίφωνων πουλιών και το άλλο ήταν το χωριό των καλλίχρωμων και παραδείσιων πουλιών.

Καλλίφωνα λέμε τα πουλιά που έχουν καλή φωνή, αυτά που κελαηδούν όμορφα, όπως τ' αηδόνια, τα καναρίνια, τους κορυδαλλούς. Καλλίχρωμα και παραδείσια λέμε τα πουλιά που έχουν πολύχρωμα, φανταχτερά, πανέμορφα φτερά· πουλιά όπως οι τσαλαπετεινοί, οι φασιανοί, αλλά και πουλιά με τέτοια χρώματα που τα ονόμασαν «ουράνιο τόξο», όπως ένας παπαγάλος από τη μακρινή Αυστραλία... Το κεφάλι του είναι μπλε-μωβ, το στήθος του πορτοκαλί και κίτρινο, ενώ τα φτερά, η πλάτη και η ουρά του έχουν ζωηρές πράσινες αποχρώσεις.

Είναι μια μεγάλη οικογένεια καλλίχρωμων πουλιών που είναι τόσο όμορφα, και γι' αυτό το όνομά τους είναι παραδείσια πουλιά. Συνήθως τα παραδείσια πουλιά δεν ξέρουν να τραγουδούν. Κάποιοι λένε πως θα ήταν άδικο να είναι τόσο όμορφα και να τραγουδούν όμορφα. Λένε πως θα ήταν άδικο να έχουν τα ίδια πουλιά όλες τις ομορφιές του κόσμου.

Σίγουρα δεν ήξερες τι να πρωτοδιαλέξεις. Να πρωτοδιαλέξεις το δεντροχωριό των καλλίφωνων ή των καλλίχρωμων πουλιών; Και στο ένα και στο άλλο χωριό θα μπορούσαν τα παιδιά να κάνουν φιλίες, να παίζουν με

τα πουλιά, να τα ταΐζουν, αλλά και να δοκιμάζουν τους σπόρους που μάζευαν τα πουλιά...

Όμως το κάθε χωριό είχε και ξεχωριστά παιχνίδια και ξεχωριστά μαθήματα· είχε μαθήματα-παιχνίδια, αλλά και ξεχωριστά δώρα για τους μικρούς μαθητές.

Στο δεντροχωριό των καλλίφωνων πουλιών, το πιο παράξενο παιχνίδι που μάθαιναν οι μικροί μαθητές από τα καλλίφωνα πουλιά ήταν να μάθουν τη γλώσσα τους, να μάθουν να μιλάνε μαζί τους.

Να μάθουν τα σφυρίγματα που θα καλούσαν τα πουλιά να 'ρθουν κοντά τους — να 'ρθουν για το φαγητό, να 'ρθουν για το παιχνίδι, για το μάθημα.

Να μάθουν τα μυστικά από το τραγούδι τους, να μάθουν τρόπους να σφυρίζουν μουσικά. Να μάθουν να ακούνε τη μουσική του ανέμου και της βροχής, τη μουσική των φύλλων που χορεύουν ξεχωριστό χορό με κάθε ξεχωριστό άνεμο κάθε εποχής. Σιγά σιγά, να μάθουν να τραγουδάνε τόσο όμορφα όπως τα πουλιά. Έτσι, όταν θα έφτιαχναν σφυρίχτρες από κουκούτσια, φλογέρες από καλάμια, να παίζουν αυτή τη μουσική με τα όργανα που είχαν φτιάξει με τα ίδια τους τα χέρια.

Στο δεντροχωριό των καλλίχρωμων πουλιών

Στο δεντροχωριό των ομορφόχρωμων πουλιών, οι μικροί μαθητές θα μάθαιναν τα μυστικά των χρωμάτων, θα

μάθαιναν να παίζουν με τα χρώματα. Να φτιάχνουν τα δικά τους χρώματα χρησιμοποιώντας το χρώμα από λουλούδια και μετά, με τα δικά τους χρώματα, να φτιάχνουν μάσκες όλων των ειδών... Να μπορούν να ζωγραφίσουν τα εξωτικά και παραδείσια πουλιά που τους μάθαιναν τα μυστικά των χρωμάτων, να ζωγραφίσουν τα σύννεφα του ουρανού πριν ξεσπάσει η μπόρα, μετά τη βροχή... τα χρώματα του ουράνιου τόξου, των λουλουδιών... τα χρώματα των φύλλων των δέντρων σε κάθε εποχή...

Το χωριό των δυνατών πουλιών

Μετά από το χωριό των καλλίφωνων και των καλλίχρωμων πουλιών, θα συναντούσες το δεντρόσπιτο των δυνατών πουλιών, τη φωλιά του Αετού και του Γερακιού. Δεντρόσπιτο ριζωμένο στην υψηλότερη κορφή του δασωμένου βουνού, δίπλα σε μια βαθύτατη χαράδρα.

Αν ο αετός είναι το δυνατότερο πουλί στη γη, το γεράκι είναι το γρηγορότερο. Αρκεί να πούμε ότι πετάει γρηγορότερα από τα αεροπλάνα που ταξιδεύουμε. Τα επιβατικά αεροπλάνα πετάνε με ταχύτητα μέχρι 300 χιλιόμετρα την ώρα, ενώ το καλύτερο γεράκι φτάνει μέχρι και τα 400 χιλιόμετρα την ώρα. Τα γεράκια θεωρούνται οι καλύτεροι κυνηγοί των ουρανών· γι' αυτό πολλοί κυνηγοί, σε όλο τον κόσμο, προσπαθούν να γίνουν φίλοι με γεράκια και να τα παίρνουν μαζί τους ως βοηθούς όταν πηγαίνουν στο κυνήγι.

Γερακάρηδες λέγανε παλιά αυτούς που ήξεραν να εξημερώνουν τα γεράκια και να τα γυμνάζουν να συνεργάζονται με τους ανθρώπους στο κυνήγι.

Ο Αετός έχει άλλες χάρες· γι' αυτό και τον λένε βασιλιά του Ουρανού.

Ποιος δεν θα ήθελε να δει τη φωλιά από τα δυο αυτά υπέροχα, ανυπότακτα πλάσματα; Να τα δει, όσο γίνεται πιο κοντά, να έρχονται και να φεύγουν στη φωλιά τους. Να τα δει να βγαίνουν για να γυμναστούν και να χορέψουν στο γυμναστήριο και το χοροστάσι του ουρανού. Να τα δει να κάνουν κύκλους ανάμεσα στα σύννεφα και μετά, απότομα, σαν βέλος, να κατευθύνονται με ταχύτητα αστραπής για να αρπάξουν κανένα μεζεδάκι... κανένα αφύλακτο μικρό ζωάκι...

Να δει τα μικρά τους να περιμένουν φαγητό, και να δει πώς ο αετός ταΐζει τα αετόπουλα και το γεράκι τα δικά του. Να δουν πώς μαθαίνουν οι γονείς τα μικρά τους να κάνουν το πρώτο πέταγμα πάνω απ' τη χαράδρα όπου είναι χτισμένη η φωλιά τους.

Το μικρό παρατηρητήριο της Παραμυθούπολης

Ένα παρατηρητήριο, φτιαγμένο με τέχνη και αγάπη από τον ίδιο τον Κένταυρο, περίμενε τους μικρούς μαθητές, για να μπορούν να «παρατηρήσουν απαρατήρητοι», χωρίς να ενοχλήσουν τον αετό και το γεράκι στη φωλιά τους. Τα

μάτια τους, δυναμωμένα από τους δυνατούς χυμούς των άγριων φρούτων και ενισχυμένα από τελευταίας τεχνολογίας κιάλια, μπορούσαν να βλέπουν καθαρά τη χαρά στα μάτια απ' τα αετόπουλα, όταν κοίταζαν τη μάνα αετίνα ή τον πατέρα αετό να έρχεται στη φωλιά... Να βλέπουν τον φόβο στα μάτια απ' τα μικρά αετόπουλα, όταν ο πατέρας αετός τα έσπρωχνε έξω από τη φωλιά για να αναγκαστούν να μάθουν να πετάνε... και πώς τα αγκάλιαζε, τα σήκωνε ψηλά και τα ξανάφηνε να ξαναπροσπαθήσουν να σταθούν με τη δική τους δύναμη και θέληση στον ουρανό... πώς τα μάθαινε να νιώσουν τη χαρά του παιχνιδιού με τον άνεμο, του κυνηγητού με τα σύννεφα...

Το σπιτάκι της αλεπούς

Από το θαυμαστό αυτό νηπιαγωγείο δεν μπορούσε να λείπει η πονηρή αλεπού και το σπιτάκι της...

Και το σπιτάκι από τις αλεπούδες, πανέμορφο, αλλά μπορούμε να πούμε και πανέξυπνο. Υπόσκαφο, χτισμένο κάτω από το χώμα, με διπλές πόρτες εισόδου και εξόδου, όπου οι πονηρές αλεπούδες μάθαιναν τα αλεπουδάκια να ξεφεύγουν από τα σκυλιά των κυνηγών...

Τα εργαστήρια και τα παιχνιδοταξιδόσπιτα

Παραδίπλα υπήρχαν σπιτάκια όπου μπορούσαν τα παιδάκια να ταξιδέψουν στα όμορφα μονοπάτια του Ουρανού, της θάλασσας και του βυθού της. Φορώντας έναν μαγικό σκούφο και ένα ζευγάρι μαγικά γυαλιά, μπορούσαν να βλέπουν και να ακούνε ό,τι γίνεται σε αυτά τα μακρινά μονοπάτια.

Με το ένα ζευγάρι μπορούσαν να βλέπουν ό,τι υπάρχει στον βυθό της θάλασσας. Έχοντας ένα δελφίни για οδηγό στους δρόμους και τα μονοπάτια του βυθού, μπορούσαν, σαν να βρίσκονταν σε ένα γυάλινο υποβρύχιο, να βλέπουν τον χορό από τις πανέμορφες γοργόνες, τα παιχνίδια από τα ειρηνικά δελφίνια, αλλά και τις μάχες από αιμοβόρους καρχαρίες... Να βλέπουν τις άγνωστες για τους πολλούς ομορφιές του βυθού. Να βλέπουν συνοικίες πανέμορφων κοραλλιών, πανάρχαια βυθισμένα πλοία, αλλά μπορούν να δουν και τον πόλεμο που έχει κηρύξει η καταστροφική ασχήμια της ανθρώπινης αδιαφορίας και ανευθυνότητας στην ομορφιά και τη ζωή του βυθού. Να δουν φάλαινες, βασίλισσες των ωκεανών, να χάνουν την ικανότητά τους να προσανατολιστούν και να ταξιδέψουν· κοράλλια να πεθαίνουν· είδη ψαριών να εξαφανίζονται, να μην μπορούν να ζήσουν στον μολυσμένο βυθό και το νερό της θάλασσας· το χρώμα της θάλασσας από γαλάζιο να γίνεται κιτρινόμαυρο, πολλές φορές να μυρίζει άσχημα.

Μπορούν να δουν δισεκατομμύρια πλαστικές σακούλες, βυθισμένα παλιά λάστιχα, πλαστικά μπουκάλια να καλύπτουν τον βυθό της θάλασσας και να ανατρέπουν τους ρυθμούς της θαλάσσιας ζωής. Έτσι, τελειώνοντας τη μαθητεία τους στο Σχολείο του Κενταύρου, να έχουν μάθει αρκετά, ώστε να μπορούν να οργανώσουν όμορφες και νικηφόρες εκστρατείες για την προστασία της ομορφιάς της ΜΑΝΑΣ ΓΗΣ, των βουνών και των θαλασσών της, όλων των παιδιών της.

Με το άλλο ζευγάρι μπορούσαν να ταξιδεύουν μαζί με τους ταξιδιώτες του Ουρανού· να βλέπουν τους αστερισμούς — τον ΠΕΡΣΕΑ, την ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ, τον ΠΗΓΑΣΟ, την ΚΑΣΣΙΟΠΗ, τη μεγάλη και τη μικρή αρκούδα, τη Λύρα του ΟΡΦΕΑ... Να βλέπουν το κυνηγητό της Πούλιας και του Αυγερινού, να βλέπουν από κοντά τις Περσείδες, τη νυχτερινή βροχή των αστεριών· να βλέπουν από ψηλά τα βουνά και τα δάση της γης, τα ποτάμια, τα παγωμένα ποτάμια και τις λίμνες, αλλά και τα αιώνια παγόβουνα που έχουν αρχίσει να λιώνουν και ετοιμάζονται να τιμωρήσουν τους ανθρώπους για την καταστροφή του περιβάλλοντος και την ασέβειά τους στη φύση και τους νόμους της.

Τα εργαστήρια του Νηπιαγωγείου: το εργαστήρι του Δαίδαλου

Το νηπιαγωγείο είχε και δύο θαυμαστά εργαστήρια: το εργαστήρι του Δαίδαλου και το εργαστήρι του Ποσειδώνα.

Το εργαστήρι του Δαίδαλου ήταν χτισμένο σε μια σπηλιά δίπλα στις φωλιές των δυνατών πουλιών, δίπλα στη φωλιά του αετού και του γερακιού. Ο Μύθος λέει ότι ο Δαίδαλος είναι αθάνατος και, όταν πνίγηκε ο αγαπημένος του γιος, ο Ίκαρος, στο Ικάριο πέλαγος, ήρθε και εγκαταστάθηκε σε αυτή τη σπηλιά για να διδάσκει τα παιδιά όλα τα όμορφα και θαυμαστά μυστικά που πρέπει να ξέρουν για να πετάνε στον ουρανό. Να τους μάθει τις τέχνες, τα παιχνίδια και τα αθλήματα που σχετίζονται με τον άνεμο και το πέταγμα, από το φτιάξιμο του χαρταετού μέχρι του ανεμόπτερου. Να τους διδάξει την ανεμοπορία, τον αιωροπτερισμό και τις επιστήμες της αεροδυναμικής, της αεροναυπηγικής... Να τα βοηθήσει να γνωρίσουν τη γνώση του αετού και του γερακιού... τα ρεύματα και τη δύναμη των ανέμων, και πώς να αξιοποιούν αυτή τη δύναμη· και ακόμα, τα πιο μεγάλα μυστικά: να γνωρίσουν τους ανέμους ως την αναπνοή της μάνας γης, να γνωρίσουν τη σχέση των ανέμων με το κλίμα και με τις τέσσερις εποχές, με τη ζωή και την υγεία του πλανήτη...

Το εργαστήρι του Ποσειδώνα

Το εργαστήρι του Ποσειδώνα ήταν ακριβώς από κάτω από το εργαστήρι του Δαίδαλου, σε μια θαλασσινή σπηλιά...

Ό,τι δίδασκε ο Δαίδαλος τους μαθητές του για τους ανέμους, δίδασκε ο Ποσειδώνας για τη θάλασσα. Για τα δικά της ρεύματα και την πορεία τους, τη δύναμή τους, τη σημασία τους· για τη ζωή στη θάλασσα, για τη θερμοκρασία και το κλίμα στη μάνα γη... Εκεί τα παιδιά άρχιζαν να μυσούνται στην ομορφιά, τη δύναμη, τη σημασία της θάλασσας στη ζωή — και τη ζωή μας. Αρχίζοντας με το κολύμπι, με το θαλάσσιο παιχνίδι, τα θαλάσσια αθλήματα, προχωρούσαν στη γνώση, τις επιστήμες και τις τέχνες τις σχετικές με τη θάλασσα και τον βυθό της... Πόσα, στ' αλήθεια, τα μυστικά; Πόση η γνώση;

Τα παιδικά δωμάτια του Νηπιαγωγείου

Και ποιο παιδί δεν θα 'θελε να 'χει ένα παιδικό δωμάτιο σαν εκείνο που είχαν οι μικροί μαθητές του Κενταύρου;

Άλλα δωμάτια ήταν φτιαγμένα επάνω στα δέντρα και με μικρές ξύλινες γέφυρες επικοινωνούσαν με το διπλανό. Από τα παράθυρα μπορούσες να βλέπεις τα πουλιά που έχτιζαν τη φωλιά τους δίπλα στο σπιτάκι σου. Μπορούσες να βλέπεις τα μικρά, που ακόμα δεν μπορούσαν να πετάξουν, να περιμένουν με ανοιχτό το στόμα τη μανούλα τους να τα ταΐσει... Μπορούσες να βλέπεις τον μπαμπά και τη μαμά να μαθαίνουν τα μικρά τους το πρώτο πέταγμα έξω από τη φωλιά.

Άλλα δωμάτια ήταν μέσα στις μεγάλες κουφάλες των αιωνόβιων δέντρων, μεγάλες σαν σπηλιές, και άλλα μέσα σε πραγματικές σπηλιές.

Το βράδυ, μια σοφή κουκουβάγια επισκεπτόταν κάθε σπιτάκι και μάθαινε τα παιδάκια ένα μαγικό τραγούδι — ένα τραγούδι που, όταν τα παιδάκια το τραγούδαγαν χαμηλόφωνα 3 φορές πριν κοιμηθούν, θα μπορούσαν να κοιμηθούν και να ονειρευτούν το όνειρο που το καθένα ήθελε να ονειρευτεί.

Τώρα, θα ήθελα να σκεφτείτε — και, αν θέλετε, να μας πείτε — τι σας άρεσε περισσότερο από το Νηπιαγωγείο του Κενταύρου. Τα σπιτάκια των πουλιών; Οι φωλιές των δυνατών πουλιών, του γερακιού και του αετού; Το εργαστήρι του Ποσειδώνα και του Δαίδαλου; Τα δωμάτια των παιδιών; Το ταξίδι στο μονοπάτι του ουρανού ή στο μονοπάτι της θάλασσας; Και ακόμα: τι νομίζετε ότι εμείς θα μπορούσαμε να κάνουμε και να μάθουμε, από όλα όσα μαθαίνουν τα παιδιά στο Νηπιαγωγείο του Κενταύρου — στο σπίτι μας, στην αυλή μας, στη γειτονιά μας;

Άλλη φορά θα μιλήσουμε και για άλλους παιδότοπους και παιχνιδότοπους. Θα μιλήσουμε για τον παιδότοπο των 9 Μουσών, τον παιδότοπο της μέλισσας, τον παιδότοπο του Τόξου και της Λύρας...

Από πού μάθαμε εμείς για αυτό το παραμυθένιο νηπιαγωγείο;

Για το Νηπιαγωγείο του Κενταύρου; Ψάξαμε και βρήκαμε μια κρυφή βιβλιοθήκη της Κουκουβάγιας...

Τα παραμύθια και οι μύθοι υπάρχουν για να ταξιδεύουν. Μπορείτε να μοιραστείτε αυτή την ιστορία, διατηρώντας πάντα την πηγή της:
paramythoupoli.gr